

Sygn. akt IV KK 568/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Jerzy Grubba

Protokolant Elżbieta Wawer

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej,

w sprawie **K. G.**

skazanego z art. 200 § 1 kk, art. 200a § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 lipca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 maja 2019 r., sygn. akt XXIII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

**I. uchyla zaskarżony wyrok, a w odniesieniu do czynu
zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia także wyrok Sądu
Rejonowego w C.;**

**II. na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. uniewinnia skazanego K. G.
od popełnienia czynu z art. 200 a § 2 k.k. zarzucanego w pkt II**

aktu oskarżenia, a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

III. w pozostałej części przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

IV. zarządza zwrot na rzecz K. G. wniesionej przez niego opłaty od kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w C.:

1. uznał oskarżonego K. G. za winnego tego, że w czerwcu 2017 r. w C. dopuścił się innej niż obcowanie płciowe czynności seksualnej wobec O. U., która w chwili czynu nie miała ukończonych 15 lat w ten sposób, że dotykał ją w miejsca intymne, tj. krocze i piersi oraz doprowadził ją do wykonania innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jej ręką swoich organów płciowych, tj. czynu z art. 200 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu w zw. z art. 37b i art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i roku ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
2. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie pomiędzy 15 a 25 maja 2017 r. w C. i R. podczas połączeń telefonicznych – głosowych i tekstowych, składał propozycje obcowania płciowego i poddania się lub wykonania innych czynności seksualnych małoletniej poniżej 15 roku życia – O. U., tj. czynu z art. 200a § 2 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności i roku ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

4. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
5. na podstawie art. 41a § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną we wszelkich formach na okres 5 lat;
6. rozstrzygnął o kosztach sądowych.

W dniu 28 grudnia 2018 r. (k – 204 – 205) obrońca oskarżonego złożył wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności. W dniu 4 stycznia 2019 r. (k – 207 – 208) wniosek taki złożył także sam oskarżony, wskazując w piśmie, że nie zgadza się z wydanym wyrokiem i chce złożyć apelację. Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2019 r. (k – 219) Sąd Rejonowy w C. nie uwzględnił opisanego wyżej wniosku obrońcy. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 kwietnia 2019 r. (k – 257). Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w C. przywrócił oskarżonemu termin do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia (k – 226), a następnie w dniu 2 lutego 2019 r. doręczył oskarżonemu odpis wyroku wraz z uzasadnieniem (k – 238).

W dniu 15 lutego 2019 r. (k – 246) obrońca oskarżonego nadał na pocztę apelację od całości wyroku Sądu Rejonowego w C., w której zarzucił:

- „1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., a polegającą na przewartościowaniu i oczywiście błędnej ocenie zeznań pokrzywdzonej O. U., które Sąd uznał za wiarygodne, pomimo jej problemów zdrowotnych natury psychologiczno – psychiatrycznej i skłonności do konfabulacji, które zostały stwierdzone jednoznacznie opinią biegłego psychologa, co w konsekwencji doprowadziło do całkowicie niesłusznego uznania oskarżonego za winnego dokonania zarzuconego mu czynu z art. 200 § 1 k.k. opisanego w pkt 1 aktu oskarżenia, pomimo że w sprawie nie zgromadzono żadnych dowodów przesądzających o sprawstwie oskarżonego;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony popełnił przestępstwo stypizowane w art. 200 § 1 k.k., podczas gdy brak jest wystarczających

i jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony składał pokrzywdzonej O. U. propozycje obcowania płciowego i poddania się lub wykonania innych czynności seksualnych, podczas gdy z zebranych w sprawie dowodów i okoliczności, a w szczególności wydruku wiadomości SMS wynika, że propozycję obcowania płciowego złożyła sama pokrzywdzona, a w konsekwencji nie może być mowy, że poprzez treść połączeń telefonicznych oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 200a § 2 k.k. (...) bowiem nie składał on pokrzywdzonej propozycji obcowania płciowego i poddania się lub wykonania innych czynności seksualnych, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania”.

W następstwie tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów. W dniu 18 lutego 2019 r. (k – 247) wydane zostało zarządzenie o przyjęciu apelacji obrońcy oskarżonego.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżony został także apelacją prokuratora w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Skarżący zarzucił rażąco niewspółmierność (łagodność) kary wymierzonej oskarżonemu za czyn przypisany w pkt 1 i wniósł o zmianę wyroku przez wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 2 lat pozbawienia wolności i kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

W dniu 4 marca 2019 r. Sąd Rejonowy C. przekazał Sądowi Okręgowemu w K. akta sprawy wraz z apelacją obrońcy oskarżonego i prokuratora oraz zażaleniem obrońcy na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (k – 251).

Rozprawa odwoławcza odbyła się w dniu 17 maja 2019 r. i w protokole tej czynności wskazano, że Sąd rozpoznał sprawę oskarżonego K. G. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i prokuratora (k – 265). Wyrokiem z tego samego dnia, w sprawie o sygn. akt XXIII Ka (...), Sąd Okręgowy w K. utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy. W komparycji wyroku wskazano, że orzeczenie wydano „na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego K. G. i prokuratora”. W sprawozdawczej części uzasadnienia wyroku stwierdzono, że wyrok Sądu pierwszej

instancji został zaskarżony przez prokuratora i oskarżonego. Za apelację oskarżonego uznano jego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie (k – 207) i stwierdzono, że zaskarżył on wyrok w całości podnosząc, iż nie zgadza się z nim.

Orzeczenie Sądu odwoławczego zaskarżone zostało w całości kasacją wniesioną przez obrońcę oskarżonego. Skarżący, powołując się na przepisy art. 523 § 1 i 526 § 1 k.p.k. zarzucił:

„1. rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na zaniechaniu należytego rozważenia przez Sąd Okręgowy w K. i odniesienia się przez ten Sąd w uzasadnieniu orzeczenia o sygn. akt XXIII Ka (...) do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, rozwiniętych w części motywacyjnej środka odwoławczego, nawiązujących do dokonanej przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny całokształtu ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, w tym nienależytego rozważenia przez ten Sąd okoliczności mających istotne znaczenie dla przyjęcia realizacji przez K. G. znamion przestępstwa z art. 200 § 1 k.k., w wyniku czego doszło do zaaprobowania przez ten Sąd nieprawidłowej, albowiem przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy w C. z naruszeniem art. 7 k.p.k. oceny zebranych dowodów i w konsekwencji utrzymania w mocy wadliwego wyroku;

2. rażąco i mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 200a § 2 k.k., przez przyjęcie, że czyn przypisany K. G., polegający na składaniu propozycji obcowania płciowego i poddania się lub wykonywania innych czynności seksualnych z małoletnią poniżej 15 roku życia, wyczerpuje znamiona wyżej wskazanego występkę, w sytuacji gdy przestępstwo jest podwójnie formalne, a rzekomy sprawca nie zrealizował pierwszego etapu przestępstwa”.

Powołując się na przedstawione zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Natomiast w trakcie rozprawy kasacyjnej prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się skuteczna, choć sposób zredagowania podniesionych w niej zarzutów nie ułatwił jej rozpoznania.

Podstawowym obowiązkiem sądu odwoławczego jest rozpoznanie sprawy w granicach zaskarżenia, jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1 – 3 k.p.k., a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, 439 § 1, 440 i art. 455 k.p.k. (art. 433 § 1 k.p.k.). Stosownie do art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest zobowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Sąd Okręgowy w K. nie wykonał powyższych obowiązków w odniesieniu do apelacji wniesionych przez skazanego oraz przez jego obrońcę.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, za apelację oskarżonego uznano jego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, ponieważ zawarł w nim stwierdzenie, że nie zgadza się z wyrokiem. Sąd Okręgowy trafnie uznał, że tak sporządzony środek odwoławczy wymierzony jest przeciwko całości skarżonego wyroku. Fakt, że środek ten nie został sporządzony przez podmiot profesjonalny i nie zawierał zarzutów, nakazywał przeprowadzenie kontroli odwoławczej w perspektywie wszystkich podstaw odwoławczych wynikających z art. 438 k.p.k., zatem także w zakresie prawidłowości zastosowania prawa materialnego.

Kwestią bardziej złożoną jest zagadnienie związane z apelacją obrońcy oskarżonego. Jak wcześniej wskazano, w toku postępowania instancyjnego nie uwzględniono wniosku obrońcy oskarżonego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest fakt, że obrońca nie złożył skutecznie takiego wniosku. Okoliczność ta nie pozbawiała go jednak prawa do wywiedzenia apelacji. Gdy wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia złożyła tylko strona (w rozważanym wypadku oskarżony), która korzysta z pomocy obrońcy, to stosuje się art. 140 k.p.k., a więc wyrok z uzasadnieniem doręcza się także przedstawicielowi procesowemu strony, dla którego termin wniesienia apelacji biegnie od daty doręczenia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada

1973 r., VI KZP 37/73, OSNKW 1974, z. 1, poz. 2). Mimo że w rozważanej sprawie nie ma dowodu doręczenia odpisu uzasadnienia wyroku obrońcy oskarżonego, to jednak złożył on apelację w terminie przysługującym oskarżonemu (odpis uzasadnienia doręczono w dniu 2 lutego 2018 r., a apelacja nadana została na pocztę w dniu 15 lutego 2018 r.). Jest oczywiste, że fakt, iż obrońca nie złożył skutecznie wniosku o doręczenie uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji nie pozbawia go prawa wniesienia środka odwoławczego w terminie przysługującym stronie, ponieważ wykonywana przez niego czynność jest pochodną uprawnienia procesowego przysługującego stronie. Kwestia ta postrzegana była w podobny sposób przez Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w C., skoro w dniu 18 lutego 2018 r. (k – 247) wydał zarządzenie o przyjęciu apelacji obrońcy oskarżonego, a następnie zarządził przesłanie akt Sądowi Okręgowemu w K. na skutek apelacji złożonych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego (k – 250). Mimo to apelacja obrońcy nie stała się przedmiotem rozpoznania Sądu odwoławczego. Zarówno w protokole rozprawy apelacyjnej, jak i w komparycji wyroku i jego pisemnym uzasadnieniu wskazano, że sprawa została rozpoznana na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora. W uzasadnieniu orzeczenia wyjaśniono nadto, że apelacja oskarżonego, to wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenia uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, w którym K. G. stwierdził, że nie zgadza się z zapadłym wyrokiem. Akta sprawy nie pozwalają na wyjaśnienie powodów, dlaczego apelacja obrońcy oskarżonego została pominięta. W szczególności brak w nich decyzji o pozostawieniu przyjętego środka odwoławczego bez rozpoznania. Trudno również przyjąć, że Sąd odwoławczy uznał apelację obrońcy za apelację oskarżonego ze względu na prawomocną odmowę przywrócenia obrońcy terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, skoro w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją orzeczenia wprost wskazuje się na pismo oskarżonego z k – 207 akt sprawy.

W świetle przedstawionej sytuacji procesowej zdziwienie budzi pierwszy z zarzutów kasacyjnych, w którym, obecny przecież na rozprawie odwoławczej obrońca skazanego podnosi, że zawarte w wywiezionej przez niego apelacji zarzuty nie zostały należycie rozważone. Trudno wszak mówić o jakimkolwiek rozważeniu

zarzutów odwoławczych, skoro apelacja obrońcy w ogóle nie była przedmiotem rozpoznania. Stanowisko obrońcy wyrażone w zarzucie kasacyjnym jest być może pochodną tego, że dokonując totalnej kontroli zaskarżonego wyroku w związku z apelacją skazanego, w której nie sformulowano zarzutów, Sąd Okręgowy odniósł się do niektórych aspektów sprawy poruszanych w apelacji obrońcy. W szczególności dotyczy to zagadnień podnoszonych w dwóch pierwszych zarzutach apelacyjnych, które koncentrują się na braku wiarygodności zeznań pokrzywdzonej oraz braku dostatecznych dowodów potwierdzających sprawstwo skazanego w zakresie czynu z art. 200 § 1 k.k. Z uzasadnienia apelacji wynika, że obrońca skazanego dąży do podważenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonej:

- podkreślając jej skłonności do konfabulacji oraz patologię pamięci, powołując się na opinię neuropsychiatryczną,
- domagając się dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii psychologicznej oraz dopuszczenia dowodu z opinii psychiatry,
- wskazując na kontuzję barku skazanego, która – według jego obrońcy – wyklucza możliwość przyjęcia, że zachowywał się w ustalony sposób w samochodzie w czerwcu 2107 r.

Wyliczonymi kwestiami Sąd odwoławczy nie zajmuje się w uzasadnieniu swojego orzeczenia. Wywody Sądu ograniczają się bowiem do ogólnikowego zaakceptowania oceny zeznań świadków, dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, a w zakresie oceny zeznań O. U., do odwołania się do opinii psychologicznej. W świetle powyższych uwag nie da się obronić ewentualnego twierdzenia, że choć formalnie apelacja obrońcy skazanego nie była przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, to jednak zagadnienia w niej poruszane nie uszły jego uwadze, zatem wskazane uchybienie nie mogło mieć istnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Podobnie rzecz się ma z zarzutem z pkt 3 apelacji. Z jego treści wynika, że nie można przypisać oskarżonemu odpowiedzialności za czyn z art. 200a § 2 k.k., ponieważ to pokrzywdzona jako pierwsza zaproponowała obcowanie płciowe, gdy tymczasem z treści wskazanego przepisu wynika, że to sprawca ma składać małoletniemu poniżej lat 15 propozycję obcowania płciowego. Zarzut ten został obszernie uzasadniony w uzasadnieniu apelacji. Zagadnieniu temu Sąd odwoławczy

poświęcił jeden akapit uzasadnienia swoje orzeczenie stwierdzając: „Natomiast przy ocenie zaistnienia znamion przestępstwa z art. 200a § 2 k.k. nie jest istotne jak do owej propozycji, skierowanej do osoby małoletniej poniżej 15 lat, odniesie się sama pokrzywdzona. Nawet akceptowanie przez nią postępowania oskarżonego nie eliminuje wypełnienia znamion przestępstwa. Celem penalizacji zachowań stanowiących przestępstwo groomingu (uwodzenie dziecka) jest sprzeciwianie się wykorzystaniu seksualnemu osób do lat 15 przy wykorzystywaniu nowoczesnych technologii komunikacyjnych i jest to przestępstwo o charakterze formalnym (...)”. Jak łatwo zauważyć wywód ten nie odnosi się do istoty zarzutu apelacji obrońcy skazanego, zatem i w tym zakresie apelacja ta nie została realnie rozpoznana.

Za zasadny uznać należy także zarzut z pkt 2 kasacji, choć i on nie jest wolny od błędu konstrukcyjnego. Trudno przecież zarzucać Sądowi odwoławczemu obrazę prawa materialnego w sytuacji, gdy ten prawa tego nie stosował, wykonując jedynie funkcje kontrolne. Właściwe odczytanie tego zarzutu pozwala jednak na stwierdzenie, że jego istotą jest utrzymywanie, że obrazą prawa materialnego dotknięte jest orzeczenie Sądu Rejonowego, a Sąd odwoławczy, mimo zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oraz konieczności skontrolowania prawidłowości stosowania prawa w związku z apelacją oskarżonego, obowiązku tego właściwie nie zrealizował. Takie rozumienie zarzutu kasacyjnego przesądza o jego trafności, choć nie z powodu wyłożonego w treści zarzutu i uzasadnieniu kasacji.

Typ czynu zabronionego z art. 200a § 2 k.k. można określić jako podwójnie formalny, gdyż dla przyjęcia realizacji znamion w formie dokonanej konieczne jest podjęcie zespołu dwóch powiązanych ze sobą zachowań: pierwszego, polegającego na złożeniu propozycji obcowania płciowego, poddania się lub wykonania innej czynności seksualnej lub udziału w produkowaniu lub utrwalaniu treści pornograficznych, oraz drugiego, bliżej niesprecyzowanego w ustawowym opisie zachowania zmierzającego do realizacji złożonej propozycji [zob. M. Bielski, (w:) Kodeks Karny. Część szczególna, Tom II, Komentarz do art. 117 – 277 k.k., (red. A. Zoll) Warszawa 2013, s. 802]. Zgodnie z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną, przy czym – co oczywiste – ów opis musi zawierać znamiona przypisanego typu czynu, ponieważ odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto

popelnienia czynu zabroniony groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popelnienia. Opis czynu z pkt 2 wyroku Sądu Rejonowego jest wadliwy, co uszło uwadze utrzymującego to orzeczenie w mocy Sądu Okręgowego. Podkreślić przy tym należy, że problem nie sprowadza się do sygnalizowanej przez skarżącego kwestii, iż to pokrzywdzona, a nie oskarżony, jako pierwsza wystąpiła z propozycją obcowania płciowego. Zarówno opis czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia, jak i opis czynu przypisanego wyrokiem skazującym nie wskazuje na to, by w okresie pomiędzy 15 a 25 maja 2017 r. w C. i R. zmierzał on do realizacji propozycji obcowania płciowego i poddania się lub wykonania innych czynności seksualnych przez małoletnią O. U.. Zauważyć przy tym trzeba, że choć proces karny nie ma charakteru formułkowego, możliwe jest więc opisanie znamienia czynu zabronionego bez konieczności posługiwania się wyrażeniami ustawowymi, to w realiach rozważanej sprawy zabiegu takiego nie da się przeprowadzić. Opis czynu przypisanego nie zawiera bowiem żadnych faktów i okoliczności, które umożliwiłyby przyjęcie, że odpowiadają one ustawowemu znamieniu zmierzania do realizacji propozycji „obcowania płciowego i poddania się lub wykonania innych czynności seksualnych”.

Konsekwencją powyższych rozważań stała się konieczność:

- uchylecia zaskarżonego wyroku, a w odniesieniu do czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia także wyroku Sądu Rejonowego w C.,
- uniewinnienia oskarżonego na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. od popelnienia czynu z art. 200a § 2 k.k. zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia i obciążenia kosztami procesu w tej części Skarbu Państwa,
- przekazania sprawy w pozostałej części Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Konieczność uniewinnienia oskarżonego jest konsekwencją stwierdzonej obrazy prawa materialnego i braku procesowej możliwości usunięcia tego uchybienia (kasacja wywiedziona została jedynie na korzyść oskarżonego, co w świetle art. 443 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. wyklucza możliwość wydania orzeczenia surowszego w ponowionym postępowaniu).

W zakresie, w jakim sprawa przekazana została do ponownego rozpoznania, Sąd Okręgowy w K., stosownie do art. 433 k.p.k., rozpozna wszystkie wniesione środki odwoławcze.